

[Ib Christensen.]

krati; det er fremdeles svært for mig at følge denne tankegang, for det forekommer helt irrelevant at sammenligne med den lovgivning, der gennemføres her i dette ting, og som jo er bindende for alle. Det, der her er tale om, er at beskytte borgerne mod visse organisationsmæssige overgreb eller flertalsovergreb, såfremt de pågældende kompetente forsamlinger overhovedet repræsenterer et flertal blandt medlemmerne, hvilket ikke altid er sikkert; ellers havde man sat den slags ting, som der her er tale om, til urafstemning ved lejlighed, men det kvier man sig ved.

Den anden mulighed, hvis ikke man vil sige, at man må gennemføre en sådan ordning, hvorefter folk ikke får pligt til at yde bidrag til politiske partier, som de ikke kan billige, er jo, at så skal man gennemføre en lovgivning, der forhindrer den faktiske organisationstvang, som findes både på arbejdsgiversiden og på lønmodtagersiden her i landet. Men en sådan lovgivning tror jeg vi alle her i tinget vil vige tilbage for af mange grunde.

Men når man så erkender de faktiske tilstande, at den organisationstvang rent faktisk eksisterer, ja, så må minimum da være at gennemføre en lovgivning, hvorefter den politiske implikation, der betyder, at man tvinges til igennem sin fagforening eller arbejdsgiverforening at være med til at yde bidrag til partipolitiske formål, man ikke kan billige, i hvert fald elimineres.

Der er en side af denne sag; som fagbevægelsens folk nok skulle erindre sig: HKs formand, Max Harvøe, har udtalt for ikke så længe siden — og det hviler, så vidt jeg ved, endda på en undersøgelse, HK har foretaget — at en af grundene til, at organisationsprocenten er så ringe, som den er inden for handels- og kontorområdet her i Danmark, er, at folk kvier sig ved at melde sig ind i HK, for så kommer de gennem deres kontingent til at støtte socialdemokratiet. Han erkendte simpelt hen som en kendsgerning, at dette er en hovedanstødssten og en hovedårsag til, at organisationsprocenten er så ringe. Havde man altså en sådan lovgivning — og den kommer forhåbentlig efter ordførertalerne at dømme — som der her er tale om, ja, så kunne det måske oven i købet fra et fagpolitisk synspunkt være et

fremskridt, fordi det kunne medvirke til, at organisationsprocenten rent faktisk blev øget. Jeg synes, at den side af sagen burde man tænke på.

(Kort bemærkning).

Bay (FP):

Kun lige den bemærkning, at jeg repræsenterer et parti, der bekæmper muligheden for, at der kan eksistere sorte penge. De virkelige forbrydere er dem, der har lavet det samfund, hvor folk tvinges ud i tovene, hvor de på knæ må skrive under på pantebrev og den slags, der kan betegnes som sort kapital. Vi bekæmper et system, der har formidlet dette, og vil skabe et system, hvor folk ikke har muligheder for at have sorte penge.

Formanden:

Jeg havde hellere set anvendt et andet udtryk end forbrydere i denne forbindelse.

(Kort bemærkning).

Erik Andersen (Fr.borg a.) (S):

Til hr. Karlskov Jensen og andre vil jeg sige, at jeg er fuldt ud opmærksom på, at man ikke krænker den principielle organisationsfrihed med dette forslag. Det, man krænker, er organisationernes demokratiske ret til selv at fastlægge deres formål, til selv at fastlægge deres budgetter, til selv at bestemme, til hvilke formål de ønsker at yde bidrag. Det er ikke at krænke organisationsfriheden, men det er at krænke organisationernes demokratiske ret til på baggrund af flertallets beslutninger at være selvbestemende.

Jeg forstår godt, at hr. Ib Christensen kan have nogen uvilje mod et sådant system, hvis hans opfattelse af en demokratisk beslutning er forstået ved ordene „et flertals overgreb.“

Jeg har ikke længe hørt noget, der var så lidt smigrende for demokratiet som netop dette udtryk.

(Kort bemærkning).

Freddy Madsen (DKP):

Ja, jeg vil bare konstatere på grundlag af det, hr. Bay just har sagt, at det gør altså ikke noget, at man beriger sig på forbrydelsen.